

Léta jdou a přikrývají historii dalšími a dalšími nánosy lidského konání a událostí, v nichž můžeme listovat podle letopočtů a přemýšlet, která je významnější. Nedávno jsme se s přáteli opět dohadovali, zda je pro koncepci výuky dějepisu opravdu nutné, aby žáci a studenti trávili mnoho času různými prvo-druho-třetihorami, starým Římem, Spartou či Atlantidou a bůhví jakými starými státy vůbec. Historik, filozof či člověk jinak hojně vzdělaný by mohl namítnout, že je třeba vědět, odkud lidstvo vzešlo, jak vzniklo a jaké chyby při své cestě do 21. století dělalo. Nepochybně má pravdu. Domnívám se však, že jsou znalosti základní a znalosti nadstandardní, které si nadprůměrný student zjistí a nastuduje, pokud se bude problematice věnovat hlouběji.

Ale co si z hodin dějepisu v současné době odnese průměrný žák?

Nabiflován Sámem, Cyrilem a Metodějem a Otcem vlasti zapomene, kolik jsme prožili v minulém století světových válek, proč byly a za co našich dědové a pradědové bojovali. Ostatně, televizní ankety zpovídající tzv. „celebrity“ jsou toho vřelým důkazem. A tak dnešní mladý člověk nezná „ideu“ komunismu a co z ní vzešlo. A brzy zapomene i na sametovou revoluci.

Tak co je důležitější?

Čas na výuku tohoto předmětu, právě tak jako mnohých dalších, je krátký, a je otázkou, do jaké hloubky se příslušné problematice věnovat. Nemyslím si, že jsem ignorant a historii jsem měla vždy ráda. Přesto si na „první dobrou“ nevzpomenu, kdy byl založen Řím a v kterých letech proběhla třicetiletá válka. A i když jsem kdysi měla všechna data nabiflovaná, mozek zřejmě v průběhu desítek let vyselekoval ta nejdůležitější.

Myslím, že daleko více by se měli dnešní studenti učit o dobách nedávno minulých, dejme tomu od průmyslové revoluce. A určitě by měli nejvíce vědět o 20. století – o době, kdy žili jejich rodiče, dědové a pradědové. O století protkaném příběhy a činy našich legionářů, prezidenta Osvoboditele a prezidenta Budovatele, hrdinů druhého a třetího odboje.

Tuto dobu bychom měli co nejvíce připomínat našim dětem – podstatně více, než dnes tolik populární dinosaury.

A pokud to nepochopí naše tolikrát měněné a stále znásilňované školství, tak brzy budou dinosauři z nás – ale na rozdíl od těch animovaných budeme zřejmě brzy zapomenutí.

Jindra Svitáková